

РЕШЕНИЕ

№ 353

гр. София, 24.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Калина Анастасова
Десислава Ал. Алексиева

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Калина Анастасова Въззивно гражданско дело
№ 20211100507169 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С Решение № 20054075 от 26.02.2021 г. по гр.д. № 40892/2020 г. по описа на СРС, 79 с-в са отхвърлени предявените от „Т.С.” ЕАД, ЕИК ****, срещу В. Й. К., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж. к. ****, установителни искиове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че В. Й. К. дължи на „Т.С.” ЕАД, ЕИК ****, сумата от 2 193,38 лв., представляваща цена на доставена топлинна енергия до топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр. София, ж. к. ****, с аб. № 232020, за периода от 01.07.2016 г. до 30.04.2019 г.; сумата от 301,72 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2017 г. до 16.01.2020 г.; сумата от 45,89 лв., представляваща цена на такса за извършена услуга дялово разпределение за периода от 01.12.2016 г. до 30.04.2019 г., както и сумата от 8,05 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на такса за извършена услуга дялово разпределение за периода от 31.01.2017 г. до 16.01.2020 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 27.01.2020 г. до окончателното плащане, за които суми по ч. гр. дело № 3735/2020 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 30.01.2020 г.

Срещу постановеното съдебно решение, в частта, с която са отхвърлени исковите,

е депозирана въззивна жалба от ищеца "Т.С." ЕАД. Излага доводи за неправилност на обжалваното решение. Неправилно районният съд приел, че ответницата не е титуляр на вещни права за имота, поради което не дължи исковите суми. Сочил, че съдът неправилно е препятствал събиране на доказателства в производството, а именно – снабдяване с удостоверение за наследници на Д.П.И.- купувач на имота по представения пред първата инстанция нотариален акт. С оглед на това ответницата има качеството на потребител по смисл. на ЗЕ и дължи заплащане на исковите суми. Отправя искане за отмяна на решението в обжалваната част и уважаване в цялост на предявените искове. Претендира разноски.

Ответницата В. Й. К. не е депозирала отговор по въззивната жалба.

Подпомагащата страна на ищеца „Т.“ ООД не изразява становище по подадената въззивна жалба.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че ищецът не е установил при съобразяване нормата на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, предвиждаща, че всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия, че ответникът е собственик или вещен ползвател за имота, за който се поддържа, че е налице непогасено задължение за доставена и потребена топлинна енергия.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Съгласно чл. 153, ал. 1 и пар. 1, т. 42 от ДР на ЗЕ потребител на енергия за битови нужди е физическо лице- собственик или титулярът на вещно право на ползване, който ползва топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление за домакинството си. Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват

топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството "клиент" на топлинна енергия за битови нужди и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената на топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с откриването на индивидуална партия на ползвателя при топлопреносното дружество, но не се презюмира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот – в този смисъл са и разрешенията дадени с Тълкувателно решение № 2/2017 от 17 май 2018 г. по тълкувателно дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС.

В производството не е установено, че ответника е собственик, носител на вещно право на ползване или ползвател сключил договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие, за периода предмет на заявените претенции.

Както правилно е отбелязал СРС и въззивната инстанция констатира, чрез представения по делото пред първата инстанция договор за покупко-продажба на недвижим имот, оформен с нот. акт № 84, том V, рег. № 10505, дело № 797/15.12.2005 г. по описа на нотариус В.И. с район на действие – СРС, се установява, че купувач по договора за имота, представляващ апартамент № 30, находящ се на адрес: гр. София, ж. к. ****, с аб. № 232020 е Д.П.И., а не ответницата. Последната в проведеното нотариално производство по съставяне и удостоверяване на акта е била пълномощник на купувача за сключената сделка. Правилно и законосъобразно с оглед това с определение от 25.02.2021 г. е оставено и без уважение искането на ищеца по реда на чл.186 ГПК за издаване на съдебно удостоверение за снабдяване с удостоверение за наследници на Д.П.И., доколкото последната не е страна в производството.

Поради съвпадане изводите на двете инстанции постановеното решение следва да бъде потвърдено, като правилно.

По разноските:

При този изход на спора в полза на въззивника не се следват разноски, а въззиваемата страна не е сторила такива разноски.

Така мотивиран, Софийски градски съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20054075 от 26.02.2021 г. по гр.д. № 40892/2020 г. по описа на СРС, 79 с-в.

Решението е постановено с участие на подпомагаща страна на страната на ищеца – „Т.“ ООД.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание [чл.280, ал. 3, пр. 1 ГПК.](#)

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____